

[A. C. Normann.]

fiskerioverorganisationernes ledere og mig. I øvrigt kan jeg spare lidt på dokumentationen om disse påstande efter de oplysninger, det ærede medlem hr. Erik Hansen her har givet.

Hvad der en kort overgang medførte en forståelig kritik, indtil vi kunne få talt ud om grunden til, hvad der skete vedrørende fiskeriet vest for Norge, var, at jeg måtte ændre på instruksen til den danske delegation under NEACs, den nordøstatlantiske kommissions, møde i London så sent, at delegationen, som ledsagedes af de to hovedforeningers formænd, først fik endelig besked efter ankomsten til London. Dette skyldtes, at en aftale mellem min norske kollega, landbrugsminister Bjarne Lyngstad, og mig, efter at vi regnede med, at den var i orden, af den daværende norske udenrigsminister blev krævet indbragt for regeringen, som ganske vist sluttede sig til den, men det forsinkede sagen så meget, at det ikke var muligt at give en endelig, klar instruks til delegationen, før den var rejst hjemmefra.

Den omstændighed, at jeg ikke i tide havde kunnet give delegationen endelig besked om den norske regerings holdning, måtte føles særdeles utilfredsstillende og uforståelig for de to organisationsmænd under kommissionsmødet i London, og det er formentlig denne situation, der en overgang i fiskerikredse medførte den helt fejlagtige formodning om, at fiskerne ignoreredes, og at man handlede hen over hovedet på dem. Jeg var enig i meget af det, det ærede medlem hr. Moses Olsen her sagde, de problemer og de grønlandske synspunkter, han gjorde rede for. Men jeg er ikke enig med det ærede medlem i én ting, nemlig hans hyldest til den nuværende regering for den aftale, den havde opnået under mødet i Washington. For sagen er den, at der, så vidt jeg kan skønne, og medmindre statsministeren dementerer det og siger, at der er tale om en terminering, en tidsbegrænsning eller på anden måde en begrænsning, er lagt et varigt loft, sådan må man vel betragte det, over grønlændernes fiskeri på et område, hvor der ellers måske ligger meget betydelige chancer for de grønlandske fiskere, samtidig med at torskefiskeriet går tilbage og de rammes på andre områder.

Den højtærede fiskeriminister, hr. Chr. Thomsen, sagde, at fiskernes trængsler be-

gyndte i 1970. Det er rigtigt, og især den tidsmæssige begrænsning i Østatlanten, som jeg her har talt om, gav fiskerne betydelige vanskeligheder. Men jeg tror, at man forstod, selv om man ikke billigede det, at dette offer var nødvendigt, i hvert fald bragt for at opretholde fiskeriretten for de danske fiskere og også for de færøske og grønlandske ved Grønland, men dernæst stod vi noget vanskeligere i forhold til Nordøstatlanten end i forhandlingerne om Nordvestatlanten derved, at det var mere uklart, hvad den videnskabelige kommission udtalte. Den gav grund til at antage, at man ikke helt kunne afvise, at der kunne være rimelige biologiske årsager til at indskrænke fiskeriet ud for Norge, mens lignende biologiske videnskabelige årsager ikke kunne påvises ved det grønlandske fiskeri.

Det ærede medlem hr. Jørgen Peder Hansen behøver ikke at blive forskræmt eller skræmme folketingets medlemmer med hensyn til truslerne mod landbrugseksporten. Det var fra begyndelsen en trussel, man rettede imod os på det tidspunkt, da den forrige regering havde denne sag at slås med, men senere har man jo direkte udtalt, at så vidt ville man ikke gå, man har indskrænket truslerne til at omfatte eksporten af danske fiskeriprodukter.

Den højtærede Grønlandsminister, hr. Knud Hertling, har søgt at gøre indtryk i Grønland ved at påstå, at jeg i modsætning til ham har taget hensyn til bornholmske fiskere — hvad jeg også har — men ikke til grønlænderne, en påstand, som jeg ikke tror deles af bornholmerne og heller ikke af de fleste grønlandske fiskere. Jeg inviterede en repræsentant udpeget af landsrådet med til det afgørende møde i Canada og sørgede for, at grønlænderne selv fik lejlighed til at optælle den tonnagekvota, man mente at have fisket med i det år, der var udslaggivende, nemlig 1969, mens den færøske og danske kvota var let at fastsætte, idet den fremgik af offentligt kontrollerede oplysninger. Bagefter lykkedes det ved forhandling med de danske og færøske fiskere at skaffe Grønland en tillægskvota.

Jeg var ude for engang — det sætter ligesom en mere folkelig streg under grønlændernes synspunkter og deres rettigheder — at en grønlandsk fisker sagde til mig: „Hør, Grønlandsminister, nu er de laks, som går